

השבת של רבי נחמן מברסלב

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב, סז)

טוב להגיד ולשיר **נ נח נחמן מאומן** לזכות לכל הישועות

שלה לך

📖 **ויתרו את הארץ** ... (וי, כא)

כ שפוגמין בכבוד הצדיק, על ידי זה פוגמין בקדשת ארץ ישראל, שכל קדשתה נמשכת מהצדיק. ועל ידי זה הוא בבחינת פגם המרגלים, ועל ידי זה הוא נופל לתאוות ממון ובכל פעם חסר לו יותר, ונוסע תמיד למרחקים, ומסכן את עצמו בסכנת דרכים, ומשוטט ומרגל את הארץ בשביל להרבות ממונו, כאילו חס ושלום אין השם יתברך יכול ליתן לו ברכת העשירות כשישב בביתו, שזה בעצמו גם כן בחינת פגם המרגלים, שלא האמינו בה' יתברך שייתן להם ארץ ישראל שהיא מקור הברכות בלא דרך הטבע כלל. ואמרו שרוצים דווקא לרגל את הארץ לכבש ארץ ישראל מקור הברכה על פי דרך הטבע כמו שאר העכו"ם ששולחין מרגלים למקומות שרוצין לכבשן. אבל באמת אנו צריכים להאמין בה' שיכבוש לנו ארץ ישראל בלא מרגלים כלל. וכמו כן אלו המשקעים בתאוות ממון ומסכנים עצמן בסכנת דרכים ונוסעים למרחקים ומשוטטים ומרגלים את הארץ, כאילו חס ושלום אין ה' יתברך יכול לתן להם ברכת עשירות בביתם. נמצא שהמשקעים בממון נקראים מרגלים, כי באמת עקר פגם תאוות ממון נמשך מפגם המרגלים שהוא פגם ארץ ישראל. ואז הוא על פי ר"ב תמיד בעל חוב גדול, וטרוד בכל עת בזמני הפרעון שלו. ומחמת זה המשקע בתאוות ממון, שהוא עבודה זרה ממש, נקרא 'פרעה' (עיין פנים), וכל זה מחמת שנדמה לו שהעבודה זרה הזאת של תאוות ממון, שממנה נמשך כל הטרדות והיגיעות שלו, על ידי זה באה לו השפע והעשירות שלו. ובאמת הוא להפך, כי כל השפע והעשירות נמשך רק מהשם יתברך, והרע של תאוות ממון הוא בולע את כל העשירות שלו עד אשר לא נודע כי באו אל קרבנה, כי כל מה שיש לו יותר, חסר לו יותר, ועל ידי זה הוא מלא דאגות יותר, כאילו הוא עני ממש. ועל פי ר"ב הרע של תאוות ממון היא עוקרת ומכלה את העשירות שלו גם בגשמיות, כנראה בחוש. ואין צורך להאריך. וכל זה אי אפשר לתקן אלא על ידי הצדיק האמת, שממנו ממשכיין שפע כפולה, שעל ידי זה נתקן תאוות ממון. (לקוטי הלכות - הלכות ברכת המזון ד', אותיות י"ז י"ט, לפי אוצר היראה - ממון ופרנסה, אות י"ד)

הגלות וכו'. אף על פי כן לא הועילה כלום כי עדיין החפץ והרצון והכסופין שלנו חזקים ותקיפים מאד אליו יתברך. ומאחר שהרצון דקדשה חזק מאד אז בודאי לא יועילו, עם כל ההסתוות והפתויים והבלבולים והמניעות, כי גלם יתבטלו מחמת תקף הרצון. וזה בחינת מצות חלה שתקנו רבותינו ז"ל גם בחוץ לארץ בכדי שלא תתבטל תורת חלה. כי עיקר הארת הרצון דקדשה זוכין לקבל בשעת האכילה (כמובא בלקוטי מוהר"ן ב' - סימן ז'). ועל ידי מצות חלה נתתקנת האכילה שיזכו לקבל על ידה הארת הרצון. ועל כן נקראת חלה מלשון תוחלת וקווי שהוא בחינת רצון וגעגועים ורק זה נשאר לנו בגלותינו הארץ. ועל כן חלה אין לה שעור מדאורייתא. כי הארת הרצון הוא בבחינת אין שעור. ועל כן על ידי זה דייקא יכולין להתחזק תמיד ולכבש כל המלחמות מצוה שצריכין ללחם בזה העולם עם היצר הרע וחילותיו, והם מתגברים מאד מכל צד ורוצים להפיל את האדם גם מהרצון דקדשה.

ועל כן צריכין להתחזק בזה מאד ולבלי להתייאש את עצמו בשום אופן ולהיות איש חיל ולהתגבר על כל פנים ברצונות טובים דקדשה שעל ידי זה עיקר התגברות המלחמה, כי זה נשאר קיים לעולם יהיה איך שיהיה כי הוא דבר שאין לו שעור. וכל אחד כפי מה שהוא יוכל להתחזק בזה תמיד בכל מה שעובר עליו כי יהיה איך שיהיה אף על פי כן רצונו חזק מאד אליו יתברך (לקוטי הלכות - הלכות פדיון בכור ה', אות כ"ו כ"ז ל"ב). ועיין הלכות חלה הלכה ד', אות ד' ה' מבואר גם כן עניין חלה באופן זה רק בשינוי קצית לפי אוצר היראה - רצון וכסופין, כ"ב)

שיחות

(מרי ישראל אודסר, זצ"ל - המשך)

... איזה שמחה צריך להיות לנו, שזכינו בעולם הזה להיות מקורב לרבנו, אנוחנו לא יודעים... היה כמה גדולים, שהם חשבו שהם משיח, הם דיברו בדיבורים כאלה, אבל זה לא היה נכון, הם טעו, רק רבנו הקדוש אצלו אין שום טעות, מה שהוא גילה איזה דיבור מבורר, הלכה למשה מסיני, אז הלילה נתעוררתי אחרי חצות לילה, נתעוררתי ועשיתי נטילת ידיים ורציתי לעסוק בספר תהלים, אני לא רואה, אבל זה התהלים אני רואה בקושי, אז רציתי להיות ער, ונפל עלי שינה, ושכבתי וישנתי והיה לי חלום, חלום כזה, אינני יודע איך נשארתי בחיים? אני ראיתי שהיה לי צער כזה, ומה שעבר עלי. החלום היה שהייתי בירושלים, והסתובבתי באיזה מקומות, כמו חוץ לעיר, אז אמרו לי אנשים, שאני לא מכיר אותם: "יש פה בור כזה, הגודל שלו והעמקות שלו, הוא בלי שיעור".

על-כל-פנים אני היה לי חשק לראות הבור. על-כל-פנים הפה של הבור היה גדול, והיה עמוק מאד, והגודל והעמקות בלי שיעור, על-כל-פנים אני הלכתי לבור, ראיתי את הפה של הבור, ואמרו לי: "שוה, פה יש בור כזה", אז הלכתי להבור לראות: גודל הפחד רק לראות את הגודל של הבור. היה לי פחד גדול לראות את הבור, החלקתי ליד הבור, ונפלתי להבור, אז אינני יודע איך נשארתי בחיים, אני ראיתי שאני נפלתי בבור, אין לי שום תקווה, עוד רגע יהיה לי גל של עצמות, אני הרגשתי את הצער הזה מה שיהיה, פחד כזה. על-כל-פנים נפלתי, נפלתי, נפלתי, נפלתי והצטע, בבור היה מים, ואני יודע לשוט, אז כמו שהצער היה גדול, אני לא ראיתי את המים, אבל נפלתי למים, ראיתי את המוות ואת ההצלה, איך בא לכאן מים? ואני נפלתי למים ולא היה שום סכנה, רק, חלילה, אם אף אחד לא יודע שאני נפלתי בבור, אז מה יהיה?

📖 **ויבא עד חברון** ... (וי, כב)

כ שרוצים לבוא לארץ ישראל, ששם עיקר כלליות כל הקדשות, אזי מתגברים ומשתטחים המניעות והעכובים הנמשכים מבגדים הצואים, שאי אפשר להכניעם כי אם בכח התורה והצדיקים, והעיקר בכח קברי הצדיקים שכבר נסתלקו ובאו למנוחתם. ועל כן כשראה כלב שמתגברים מאד עצת המרגלים שרוצים לפגם בקדשת ארץ ישראל, הלך ונשתטח על קברי אבות. ועל כן גם בתחלת גאלת מצרים שהייתה בשביל לבוא לארץ ישראל כתיב: "ויקח משה את עצמות יוסף עמו", בחינת קבר הצדיק (לקוטי הלכות - הלכות בציעת הפת ה', אות מ"ז לפי אוצר היראה - ארץ ישראל, אות י"א)

📖 **ראשית עריסתכם חלה תרימו תרומה** ... (טו, כ)

ב גלותנו הארץ שעובר עלינו מה שעובר בכלליות ובפרטיות צרות מצרות שונות אשר כמעט אפס תקוה, חס ושלום. על כן אין לנו עתה שום חיות כי אם התקוה והתוחלת והרצון החזק אליו יתברך שהוא בחינת הארת הרצון, בבחינת מה תעירו ומה תעוררו את האהבה עד שתחפץ. כי, אף על פי שנדמה כבר להסטרטא אחרא שפעלה הרבה ובטלה אותנו מכמה קדשות בכלליות ובפרטיות על ידי חרבן בית המקדש ועל

לזכרון נצח מורינו ר' ישראל בער אודסר, זצ"ל

כמה יכולים להיות בלי אוכל? אבל איך היה נדמה לי שאנשים ראו, יש אנשים שראו שאני נפלתי לבור, אז בודאי יעשו תחבולות להוציא אותי, אז היה לי קצת נחת רוח, קצת בטחון שיבואו ויוציאו אותי והם יעשו כל מיני תחבולות להוציא אותי מהבור, זה החלום, אינני יודע אם היה לי עוד חלום כזה, צער כזה שנפלתי, בהרגע שנפלתי, הצער היה מה שאי אפשר לתאר, אבל באותו הרגע.

נסים שלא נשארתי מת, רק מהפחד הזה, עלה על דעתי שזה החלום מרמז על "אין שום ייאוש בעולם כלל", מה זה מים? מימי התורה של רבנו! על ידי מימי התורה של רבנו, אפילו שנופלים למקום כזה שחושבים שאין שום תקווה, יש תקווה! אני מספר את זה בדיבורים, אבל זה אי אפשר לתאר את הרגע של הפחד, של הצער שהיה לי מזה שראיתי שנפלתי לבור, אין מקום לאחוז, מי יכול לתאר הרגע הזה? ועוד התחזקות גדול מהחלום הזה, ש"אין שום ייאוש בעולם כלל", אני כבר נפלתי לבור, בלי שום תקווה, ויש מים! מה שרבנו הקדוש עשה מנפשות פשוטים רחוקים לגמרי מהתורה, מהיהדות, אנשים מגושמים, לא יודעים ריח תורה, וכשנתקרבו לרבנו נעשה מהם צדיקים קדושים כאלה שלא היה מעולם, למעלה מן הטבע. זה עניין חדש, ורואים דוד המלך, כל התהלים "מזמור, מזמור, מזמור", "לדוד מזמור", "למנצח לדוד מזמור", "מזמור", יש "מזמור" ויש כמה לשונות של שית, גם "מזמור שירו להשם שיר חדש", הוא חדש לגמרי, רבנו הקדוש הוא "שיר חדש", רבנו הקדוש הוא השיר הזה, וכאן בהפתק מגלה רבנו דבר קל, "נ נח", ששים שנה לא ידעתי מזה, רק ידעתי שזה פלא, שזה מחיה אותי, בכל פעם שנפלתי, לקחתי את הפתק וקראתי, ונעשה עניין אחר, ונעשה "שיר חדש".

רבנו הקדוש עבר על כל הצדיקים שהיה מיום בריאת העולם, זה עניין פלא של השם יתברך, בדורות אחרונים שיהיה איזה כפירה, איזה שקר, והשם יתברך ראה וידע, מוכרח לרדת רבנו הקדוש בעולם הזה, רבנו רבי נחמן, הנשמה שלו בעולם הזה, אם לא חס ושלוס, אז יהיה חורבן כזה בלי שום תקווה, ורבנו הקדוש כבר רמז בהמעשיות, שהולוכו נשמה לטבוע אותה שתרד לעולם הזה, אז בא הס"ם, המלאך המוות, היצר הרע, היה לו טענות, יש דין תורה זה הפקר? הוא אמר: "אם הנשמה הזו יורדת לעולם הזה, אז אין לי מה לעשות, וכי לשווא בראתני? בשביל מה בראת אותי? היה לו דין תורה, והחלטנו: "הנשמה הזו מוכרח לרדת לעולם! ואתה, תן לך עצה!", הוא הלך לחשוב עצה, הוא חזר ואמר: "כבר יש לי עצה! הוא יכול לרדת, ברסלב, יהיה מחלוקת כזה!"

עד אשר כלם ימחלו לי במחילה גמורה באמת, ברצון טוב ובלב שלם ובנפש חפצה. ולא ישאר עלי שום שנאה וקפדא משום אדם שבעולם, ולא שום טינא בלב. ומעתה תשמרני ותצילני תמיד שלא אלבין ולא אביש שום אדם שבעולם אפילו ביני לביני מכל שכן ברבים, ולא אזלול בכבוד של שום בר ישראל שבעולם, ולא אהיה בו לכל אדם, רק אזכה להכלל בכלליות ישראל עמך לאהב את כל אחד ואחד מישראל כנפשי ומאדי בכל לבבי באמת ולקיים מצוות "ואהבת לרעך כמוך" באמת בשלמות כרצונך הטוב (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה צו):

(ספר אבי הנחל א' - מכתב נ"ב)

מכתב

יְקִירִי, אֲשֶׁר זָךְ שְׁכֵלֵךְ הַיִּשְׂרָאֵלִי וְהַעֲמֵק הִיא לֹא לַעֲזֹר לְהַגִּיעַ לְמַחֲזֵוֹ חֲפָצֵךְ, אֶל נֶקֶדַת הָאֵמֶת הַמַּמְתִּיק מִרִירוֹתָא דְעֵלְמָא וּמַחִיָּה וּמְקִיָּם כָּל הָעוֹלָמוֹת. שְׁלוֹם וְחַיִּים וְכָל טוֹב.

היום הגיעני מכתבו הנעים בצרף צ'ק על סך מאה ל"י, ר"ב תודות ותשואות חן חן מקירות לבי. קבלתי נחת רוח גדול מזה שראיתי שאהבת נקדת האמת מצאה קן בלבו הכביר אשר זה חלקנו מכל עמלנו, זה תקוותנו, זה נחמתנו, זה ישועתנו לנצח. יעזרך ה' להתחזק לחשב מחשבות עמקות להתגבר ולהתקשר לאור הצדיק. אריין טאהן זיך גוט טיף בדברי רבנו ז"ל (להכניס עצמך עמוק היטב בדברי רבנו ז"ל) בהתורות בהמעשיות ובהתפלות וכו', ותכניס כל כחות נפשך וכל האש הקדש המשרש בלבך הישראלי בכל האוצרות שלנו, אזי וועסטי לעבין אן לעבין (אזי תחיה חיים), כי זולת זאת אין שום חיות כלל.

כל העולם מלא יסורים והרפתקאות מהרפתקאות שונות ואין לשום אדם במה לנחם את עצמו כי אם במעט הטוב שזוכה לחטף במעט הימים הרעים האלה.

צריכים להמשיך מהצדיק חכמה והתבוננות גדול עד שיזכה להשאר על עמדו תמיד כל ימי חייו, ולא יניח להפיל את עצמו לעולם.

יש ימי הילדות והבחרות, ימי עליה, וימי עמידה, וימי ירידה שהם ימי הזקנה והשיבה, ובהכרח ישעבר על כל אדם כל ימי חייו הרבה הרבה מיני עתים שונים, עתים לטובה, עתים לרעה, פעמים הוא בבחינת עליה ופעמים הוא בבחינת ירידה. והצדיק המלמד תורה ודעת לישראל, מאיר בכל אחד שיוכל להתחזק בכל הזמנים והעתים העוברים עליו, באפן שלא יפול ולא יתרחק מה' יתברך לעולם.

עתה בדורות האחרונים האלו כשמתגבר האדם בתנועה קלה כחוט השערה לשוב לה' יתברך, הוא יקר אצל ה' יתברך הרבה מעבודות גדולות של דורות הראשונים.

המעתיק, המעתיק ומתפלל תמיד על שלומו והצלחתו, מברכו בחג ישראל אודער כשר ושמה.

(ספר ימי מוהר"י [רבי נתן] - סימן כו, המשך)

סיפור

... אחר פסח נפטר לעולמו חותני, הגאון הצדיק, זכר צדיק לברכה, ביום שני, י"ט אייר, ואני עמדתי בשעת יציאת נשמתו בעת ההיא בא רבי שמעון, נרו יאיר, שהיה עם רבנו זכרוננו לברכה בלמברג, ובא משם והביא המפתח, שמסר לו רבנו זכרוננו לברכה, לקח הספר הנורא הנזכר לעיל וישרפנו, וכן עשה, ולקח שני הספרים, ושניהם אחד, דהיינו ספר אחד בכתיבת ידו הקדושה, וספר השני מה שאני העתקתי לפניו כנ"ל, ושרף שניהם על-פי פקדתו וכבר מבואר במקום אחר קצת מזה הספור (חיי מוהר"ן קס"ט), איך צוה רבנו זכרוננו לברכה לשרפו, וכמה דמעות שפך רבנו זכרוננו לברכה קודם שיצאה הגזירה לשרפו - חבל על דאבדין ולא משתכחין, כי אמר, שזה הספר לא יהיה עוד בעולם אוי! כמה העוון גורם, כי עוונותינו הטו אלה, וחטאתינו הסתירו טוב כזה מאתנו; המקום ינחם אותנו מהרה, אמן, כן יהי רצון:

עצות ותפילות

(לקוטי עצות - מחלוקת ומריבה, כה) על ידי ששומע חרפתו ואינו משיב, ועושה זאת מאהבה, לא בשביל להכעיס את חברו יותר על-ידי השתיקה, על ידי זה דוחה כל הקליפות הטמאות שלא יתאחזו בקדשה (לקוטי מוהר"ן א', סימן פב).

... רבנו של עולם, עזרני והושיעני שאזכה לשתק ולדם למחרפי ולמבזי נפשי. ולמקללי נפשי תיודם. ואהיה מן הנעלבים ואינם עולבים, שומעים חרפתם ואינם משיבים, עושים מאהבה ושומחים ביסורים. ותזכני שלא אכוון לצערם על-ידי שתיקתי שאשתק להם, רק כל כוונתי בשתיקתי יהיה מאהבה באמת, ותהיה בעזרי תמיד שאהיה נזהר בזהירות גדול שלא לביש ולחרף פני חברי ולא שום אדם שבעולם אפילו המחרפין ומביישין אותי, מכל שכן אותם שאינם מביישין אותי. אנה ה', שמרני והצילני מעוון החמור הזה של המלבין פני חברי ברבים שאין לו חלק לעולם הבא. ושמרני והצילני בכל-עת שלא אביש שום אדם שבעולם מגדול ועד קטן, כי כבר נלכדתי בזה כמה פעמים, בשוגג ובמזיד באנס וברצון. "אמנה חטאתי לה' אלקי ישראל" ולכמה אנשים מישראל, אשר כלם כשרים וצדיקים כנגדי, וביישתי אותם כמה פעמים והלבנתי פניהם ברבים ושפכתי דמם כמים. אבי שבשמים, שמרני מעתה, הצילני מעתה מעוון החמור הזה ומכל העונות שבעולם, ועזרני וזכני לתקן כל מה שפגמתי בעוון זה מעודי עד היום הזה, ותסבב סבות לטובה ברחמך, באפן שאזכה להתוועד יחד עם האנשים שביישתי אותם ולפייסם באמת,

מערכת 054-8429006 / 054-8484486 / ת.ד. 27100 ירושלים
הורדת-הדפסת עלונים (ארכיון) www.nanach.org/parsha
אימייל - מנוי חנים Shabat.Breslev@gmail.com
שידוכי מצוה 02-5824048 (13:00-15:00)

אָרְיֵז בֵּית יִשְׂרָאֵל, תְּרַמֵּוּ עַל לְמִשְׁעֵי קוֹם הָעֵלְיוֹן. בְּנֵךְ הַדּוֹאֵר, הַשְּׁמָן 7-2255-89. שְׁבַת שְׁלוֹם!

